

kjendt Sygekasse for at faae Hjælp. I § 4 foreslaas det, at Ingen kan faae Understøttelse for 26 Uger efter Ulykkestilfældets Indtrædelse. Mindretallet frygter for, at denne Bestemmelse skal føre til, at Mange strax maa søge Hjælp hos Fattigvæsenet; derfor foreslaar man, at Understøttelsen strax og ubetinget ved Ulykkestilfælde træder i Kraft, medmindre den Paagjældende er Medlem af en Sygekasse. Der er næppe nogen Fare for, at denne Endring skal bevirke, at Arbeiderne undlade at indmelde sig i Sygekasser; thi det er sikkert ikke væsentlig Frygten for Ulykkestilfælde, der har fremkaldt Sygeforsikringer.

Følge Forslaget skulle Omkostningerne ved Ulykkestilfælde i Landbruget tilveiebringes ved Paaligning paa Hartkorn. Udgifterne ville efter Kommissionens Beregning kuu blive 40 Dre pr. Td. Hartkorn aarlig, og det, uagtet man foreslaar at fritage alt Husmandshartkornet eller henved 40,000 Tdr. Efter nærværende Lovforslags § 14 medtages alt Hartkornet under Paaligningen, hvorved Afgiften synker ned til c. 35 Dre pr. Td. Mindretallet skal ikke gjøre nogen Indvending imod, at alt Hartkornet befattes til nævnte Formaal, men stiller til Gjengjæld Forslag om, at alle Husmænd, forsaavidt de forøvrigt ifølge deres økonomiske Willkaar kunne komme ind under Loven, naar de rammes af Ulykkestilfælde under Arbeidet, faae Understøttelse, ligegyldigt enten de arbeide

for sig selv eller Andre. I mange Tilfælde er det desuden vanskeligt at afgjøre, enten Husmanden er sin egen Arbeidsgiver eller han arbeider for Andre. Disse vanskelige Grændseopgømsmaal undgaar man for Landbrugets Vedkommende ved Mindretallets Forslag.

Endelig foreslaar Flertallet, at Ulykkestilfældene ved Fiskeri og Søfart ikke skulle medtages ved denne Lov. Grunden dertil angives at være, at Forholdet for disse Næringsveie er altfor lidt opløst: man er bange for, at Byrderne for dem skulle blive for uforholdsmæssig store. Vi se dog ikke rettere, end at Arbeiderne paa disse Omraader have ligesaa godt Krav paa at faae Hjælp som Landarbeiderne og de industrielle Arbeidere, saa meget mere som det erkjendes, at Søfart og Fiskeri utvivlsomt høre til de mest farefulde Erhverv. Man maa da ogsaa gaa ud fra, at da Ministeriet har medtaget de nævnte Næringsveie under Ulykkesforsikringer, maa dette for sit Vedkommende mene at være i Besiddelse af saa tilstrækkelige Oplysninger, at det er forsvarligt at medtage de nævnte Erhvervsgræne. De øvrige Endringer, som vi have tilladt os at stille, ere enten en Følge af de omhandlede Forslag, eller ogsaa ere de saa let overskuelige, at de formentlig ikke trænge til nogen nærmere Begrundelse. Mindretallet slutter sig, paa de foranstøede Undtagelser nær, til Flertallets Udtalelser.